

Vocació: «Aixequu-vos!»

Papa Francesc

Discurs, Congrés de Pastoral Vocacional Conferència Episcopal Italiana, 5/1/2017

El Sant Pare improvisa el discurs. Recollim tots dos.

(Improvissat)

Estimats germans i germanes, bon dia. He preparat aquest discurs: són cinc pàgines. És molt d'hora per adormir-se una altra vegada! Així que ho lliuraré al Secretari General i procuraré dir-vos el que em vingui al cap, el que se'm acudeixi...

Quan Mons. Galantino ha començat a parlar, i ha dit el lema de l'encontre, «Aixequu-vos!», m'ha vingut al cap el moment en què l'àngel l'hi digué a Pere estant a la presó: «Aixeca't» (Ac 12,7). Ell no entenia res. «Posa't el mantell...». No sabia si somiava o què. «Segueix-me». Les portes s'obriren, i Pere es trobà al carrer. Allí s'adonà de que era veritat, que no era un somni: que havia estat l'àngel de Déu qui l'havia alliberat. «Aixeca't», li havia dit. I ell s'aixecà, de pressa, i se'n anà. I a on vaig? Vaig on sé que hi ha la comunitat cristiana. I va anar a una casa de cristians, on tots pregaven per ell. La pregària... Truca a la porta, surt una serventa, el veu... i en comptes d'obrir la porta torna a dintre. I Pere, espantat, perquè hi havia la guàrdia per allà, fent la ronda per la ciutat. I ella: «És Pere!» - «No, Pere és a la presó» - «No és el fantasma de Pere» - «No, que és Pere, és Pere». I Pere trucant i trucant... Aquell «Aixeca't!» fou aturat per la por, per la niciesa – bé, no ho sabem – d'una persona. Penso que es deia Rode. És un complex, el complex dels qui, per por, per manca de seguretat prefereixen tancar les portes.

Jo em pregunto quants joves, nois i noies, avui senten en el seu cor aquest «aixeca't!», i quants – mossens, consagrats, monges – tanquen les portes. I aquests acaben frustrats. Havia sentit «aixeca't!», i trucaven a la porta. ... «Sí, sí, estem pregant» - «Sí, ara no es pot, estem pregant». Entre parèntesi, algú, quan ha sabut que venia a parlar de les vocacions, m'ha dit: «Digui'ls que preguin per les vocacions en comptes de fer tants congressos!». No sé si és veritat, resar fa falta, però pregar amb la porta oberta! Amb la porta oberta. Perquè acontentar-se només amb fer un congrés, sense assegurar-se que les portes estiguin obertes, no serveix. I les portes s'obren amb la pregària, la bona voluntat, el risc. Arriscar-se amb el jove. Jesús ens digué que el primer mètode per a tenir vocacions és la pregària, i no tots n'estan convençuts. «Jo prego... sí, reso tots els dies un Parnostre per les vocacions». És a dir, compleixo. No, la pregària ha de sortir del cor! La pregària que aconsegueix que el Senyor digui més vegades aquell «aixeca't!»: «Aixeca't! Sigues lliure! Aixeca't, et vull amb mi. Segueix-me. Vine amb mi i veuràs on visc. Aixeca't!». Però amb les portes tancades ningú no pot anar cap al Senyor. I les claus de les portes les tenim nosaltres. No només Pere, no, no. Tots.

Obriu les portes per tal que puguin entrar a les esglésies. He sabut d'algunes diòcesis, al món, que han estat beneïdes amb vocacions. I parlant amb els bisbes els he preguntat: «Què heu fet?». Primer, una carta del bisbe, cada mes, a les persones que volien pregar per les vocacions: les velletes, els malalts, els esposos... Una carta al mes, amb un pensament espiritual, amb una ajuda per acompanyar la pregària. Els bisbes han d'acompanyar la pregària de la comunitat. S'ha de cercar la manera... Aquesta és una manera amb la qual aquests bisbes – tres o quatre amb qui he parlat – han trobat. Però moltes vegades els bisbes estan ocupats, hi ha moltes coses a fer... Sí, sí, però no es pot oblidar que la primera tasca dels bisbes és la pregària! La segona feina és l'anunci de l'Evangeli. I això no ho diuen els teòlegs, ho digueren els apòstols, quan varen tenir aquella petita revolució en la qual molts cristians es queixaven perquè no es tenia cura de les vídues, perquè els Apòstols no tenien temps; aleshores «inventaren» els diaques, per tal que s'ocupessin de les vídues, dels orfes, dels pobres... Nosaltres, en aquesta església de Roma vàrem tenir un bon diaca, Llorenç, que donà la seva vida; s'ocupava d'aquestes coses... I al final de l'anunci fet a la comunitat cristiana, Pere diu: «Nosaltres continuarem dedicats a la pregària i al servei de la Paraula» (cf. Ac 6,4). Però algú podria dir-me: «Pare, vostè està parlant a la jove perquè ho senti la sogra?». Sí, és

veritat. Primer resar, és el que Jesús ens digué: «Pregueu per les vocacions». Jo podria fer el pla pastoral més gran, l'organització més perfecta, però sense el llevat de la pregària seria pa àzim. No tindria força. Preguar és primer. I la comunitat cristiana, aquella nit en la qual Pere trucava a la porta, estava en oració. Diu el text: «la comunitat pregava a Déu intensament per ell» (cf. Ac 12,5). Estava en oració. I quan es resa, el Senyor escolta, sempre, sempre. Però no resar pas com lloros. Preguar amb el cor, amb la vida, amb tot, amb el desig que allò que demano es faci. Preguar per les vocacions.

Penseu si podeu fer quelcom de l'estil d'aquests bisbes, que és gent humil: «Tu ocupa't d'aquest encàrrec, tots els dies fes alguna pregària»; i d'alimentar aquest compromís, sempre. Avui un llibret, el més que ve una carta, després una estampa..., però que se sentin units en la pregària, perquè l'oració de tots fa molta força. Ho diu el mateix Senyor. Després la porta oberta. Fa plorar quan vas a algunes parròquies... Vull dir entre parèntesis que els rectors italians són bons, parlo en general, però aquest és un testimoni que vull donar: mai he vist en altres diòcesis, a la meua pàtria, en altres llocs, organitzacions fetes per rectors tan fortes com aquí. Penseu en el voluntariat: el voluntariat a Itàlia és una cosa que no es veu en altres llocs. És molt gran! I qui l'ha fet? Els rectors. Els rectors de poble, que serveixen una, dues, tres pobles, van i vénen, coneixen els noms de tots, fins i tot dels gossos... Els rectors. Després, el club a les parròquies italianes: és una forta institució! I qui l'ha fet? Els rectors! Els rectors són bons. Però algunes vegades – i parlo de tot el món – es va a la parròquia i es troba un paper a la porta: «El rector rep els dilluns, dijous i divendres de 15 a 16»; o bé: «Confessions d'aquesta hora a aquesta altra». Aquestes portes obertes... Quantes vegades – i estic parlant de la meua anterior diòcesi –, quantes vegades són les secretàries, dones consagrades, que reben la gent, les que espanten la gent! La porta és oberta però la secretària ensenya les dents, i la gent fuig! Cal acollida. Per a tenir vocacions cal l'acollida. És la casa on s'acull.

I parlant de joves, d'acollida dels joves. Aquesta és una tercera cosa una mica difícil. Els joves es cansen, perquè sempre tenen una idea, fan soroll, fan això, fan allò... I després vénen: «Voldria parlar amb tu...» - «Sí, vine». I les mateixes preguntes, els mateixos problemes: «Ja t'ho he dit...». Cansen. Si volem vocacions: porta oberta, pregària i clavats a la cadira per escoltar els joves. «Però són fantasiosos!» Beneït sigui Déu! Et pertoca a tu fer-lo «aterrar». Escoltar-los: l'apostolat de l'orella. «Volen confessar-se, però es confessen sempre del mateix» - Com tu quan eres jove. T'has oblidat? La paciència: escoltar, que es trobin a casa, acollits; que se sentin estimats. I més d'un cop fan trapelleries: gràcies a Déu, perquè no són pas vells. És important «perdre el temps» amb els joves. De vegades avorreixen, perquè – com us deia – vénen sempre amb les mateixes coses; però el temps és per a ells. Més que parlar-los s'ha d'escoltar-los, i dir una «goteta», una paraula, i se'n poden anar. I això serà una llavor que anirà treballant per dins. I podrà dir: «Sí, he estat amb el rector, amb el mossèn, amb la monja, amb el president de l'Acció Catòlica, i m'ha escoltat com si no tingués res més a fer». Això els joves ho entenen bé.

Després, una altra cosa dels joves: hem d'estar amatents per saber què cerquen, perquè els joves canvien amb les èpoques. Al meu temps estaven de moda les reunions: «Avui parlarem de l'amor», i cada un preparava el tema de l'amor, es parlava... I quedàvem satisfets. Després, sortíem d'allà, anàvem a l'estadi a veure el partit – aleshores no hi havia televisió –, érem tranquils. Es feien obres de caritat, visites als hospitals... tot ben organitzat. Però érem més aviat «aturats», en sentit figurat. Avui els joves han d'estar en moviment, els joves han de caminar; per treballar per les vocacions s'ha de fer caminar els joves, i això es fa acompanyat. L'apostolat de caminar. I com caminar? Fer una maratón? No! Inventar, inventar accions pastorals que impliquin els joves, en quelcom que els faci fer alguna cosa: a les vacances anem una setmana a fer una missió en aquell poble, o una ajuda social a aquell altre, o totes les setmanes anem a l'hospital, això, allò altre..., o donar de menjar els *sense sostre* de les grans ciutats... n'hi ha... Als joves els hi cal això, i se senten Església quan fan això. També els joves que no es confessen, potser, o no combreguen, però se senten Església. Més endavant ja es confessaran, després faran la Comunió; però tu posa'ls en camí. I tot caminant, el Senyor parla, el Senyor crida. I ve una idea: hem de fer això...; jo vull fer...; i

s'impliquen en els problemes aliens. Joves en camí, no aturats. Els joves aturats, que ho tenen tot segur... són joves pensionistes! I n'hi tants, avui! Joves que ho tenen tot assegurat: són jubilats de la vida. Estudien, tindran una professió, però el cor ja és tancat. I són pensionistes. Així que, caminar amb ells, fer-los caminar, que hi vagin. I en el camí troben preguntes, preguntes a les quals és difícil respondre. Jo us confesso, quan he fet visites a alguns països o també aquí a Itàlia, en algunes ciutats, acostumo a fer una reunió o un dinar amb un grup de joves. Les preguntes que et fan, en aquests moments, et fan tremolar, perquè no saps com respondre... Perquè són inquiets, cercant, i aquest neguit és una gràcia de Déu. Tu no pots aturar aquesta inquietud. Diran bestieses, de vegades, però estan inquiets, i això és el que compta. I cal fer caminar aquest neguit.

«Aixeca't!». La porta oberta. La pregària. La proximitat a ells, escoltar-los. «Però són avorrits!» Escoltar-los, fer-los caminar, que facin via, amb propostes per «fer». Ells entenen millor el llenguatge de les mans que el del cap o el del cor; entenen el fer: ho entenen bé! Pensen més o menys, però entenen, i ho fan bé si els dones feina. Comprenen bé: tenen una capacitat de jutjar penetrant; s'ha d'organitzar una mica el cap, però ve després amb el temps.

I finalment, per últim, el que se m'acudeix per a la pastoral vocacional, és l'exemple. Un noi, una noia, és veritat que sent la crida del Senyor, però la crida és sempre concreta, i la majoria de les vegades és: «Jo vull ser com *aquella* o *aquell*». És el nostre exemple el que atrau els joves. Exemples de bons mossens, de monges bones. Una vegada, una monja va anar a parlar a un col·legi – era la superiora, penso que la Mare General, en un altre país, no aquí – i reuní – això és històric – la comunitat educativa d'aquell col·legi de monges, i aquesta Mare General en comptes de parlar del repte de l'educació, dels joves que s'estan educant, i de tot això, va començar a dir: «Hem de pregar per la canonització de la Mare fundadora, s'ha de fer això, demanar el miracle... Però la comunitat educativa, els professors, les professores pensaven: «Perquè ens diu això, quan el que necessitem són altres coses? Sí, això està bé, que sigui beatificada i canonitzada, però el que ens cal és un altre missatge». Al final una de les professores – bona, molt bona, la vaig conèixer – digué: «Mare, puc dir una cosa?» – «Sí» – «La vostra Mare mai no serà canonitzada» – «Per què?» – «Doncs, perquè segurament és al Purgatori» – «No ho diguis això! Perquè ho dius?» – «Per haver-vos fundat a vosaltres. Perquè si tu que ets la General ets tan – diguem-ho així – beneïta, per no dir més, la teva Mare Fundadora no va saber formar-vos». No és així? És l'exemple: que vegin en vosaltres viure el que prediqueu. Allò que us ha portat a ser mossens, monges, o laics que treballen amb força a la Casa del Senyor. I no gent que cerca seguretat, que tanca les portes, que espanta els altres, que parla de coses que no interessin, que avorreixen els joves, que no tenen temps... «Sí, sí, però tinc una mica de pressa...» No. Cal un gran exemple!

No sé, això és el que m'ha sortit del cor en sentir aquest «Aixeca't!» de Mons. Galantino del lema del vostreencontre. I he parlat del que sento, Us agraeixo el que feu, us agraeixo aquest Congrés, us agraeixo les pregàries... Endavant! Que el món bo s'acaba amb vosaltres, s'ha d'anar endavant...

Ara, abans de la benedicció, resem a la Mare de Déu: «Déu vos salve, Maria...».

Discurs escrit (no llegit)

Estimats germans i germanes, al final del vostre Congrés de pastoral vocacional, organitzat per la Conferència Episcopal Italiana, m'alegra poder-vos rebre i trobar. Agraeixo a Mons. Galantino les seves amables paraules; i em felicito pel compromís amb el qual dueu endavant aquesta cita anual, en la qual es comparteix la joia de la fraternitat i la bellesa de la diverses vocacions.

Davant nostre s'obre l'horitzó i el camí de l'Assemblea sinodal del 2018, sobre el tema «Joves, fe i discerniment vocacional». El «sí» total i generós d'una vida entregada és semblant a una deu, amagada des de fa molt temps en les pregoneses de la terra, que espera brollar i córrer per fora, en un raig de puresa i frescor. Els joves avui necessiten una font d'aigua fresca per a beure i després

seguir el seu camí de recerca. «Els joves aspiren a una vida gran. El trobament amb Crist, el fet de deixar-se agafar i guiar pel seu amor, amplia l'horitzó de l'existència, li dóna una esperança sòlida que no defrauda» (*Lumen fidei*, 53).

En aquest horitzó està situat el vostre servei, amb l'estil d'anunci i acompanyament vocacional. Aquest compromís demana *passió i sentit de gratuïtat*. La *passió* de la implicació personal, de saber tenir cura de les vides que se us lliuren com caps que contenen un preuat tresor que s'ha de protegir. I la gratuïtat d'un servei i ministeri en l'Església que demana un gran respecte pels qui us acompanyen en el camí. És el compromís per cercar la seva felicitat, i això va molt més enllà de les vostres preferències i expectatives. Faig meves les paraules del Papa Benet XVI: «Sigueu sembradors de confiança i esperança. Perquè és pregona el sentit de desorientació que sovint viu el jovent d'avui. Massa vegades les paraules humanes estan privades de futur i de perspectiva, privades fins i tot de sentit i saviesa [...] Tanmateix, aquesta pot ser l'hora de Déu» (*Discurs al Congrés europeu sobre pastoral vocacional*, 4-VII-2009).

Per a ser creïbles i entrar en sintonia amb els joves, s'ha de privilegiar l'escolta, saber «perdre el temps» rebent les seves peticions i desitjos. El vostre exemple serà més persuasiu si, amb alegria i veritat, sabeu explicar la bellesa, l'astorament i la meravella d'estar enamorats de Déu, homes i dones que viuen amb gratitud la seva elecció de vida per ajudar-ne d'altres a deixar una empremta inèdita i original en la història. Això requereix no restar al marge de les tensions exteriors, sinó fiarnos de la misericòrdia i tendresa del Senyor, revifant la fidelitat de les nostres decisions i la frescor del «primer amor» (cf. Ap 2,5).

La prioritat de les vocacions no és l'eficàcia del que fem, sinó més aviat l'atenció privilegiada a la supervisió i el discerniment. És tenir una mirada capaç d'albirar la positivitat en els esdeveniments humans i espirituals que ens trobem; un cor astorat i agraït per davant dels dons que les persones porten amb ells, destacant la major part de les possibles limitacions, el present i el futur en continuïtat amb el passat.

Avui, cal una pastoral vocacional d'amplis horitzons i d'encoratjar la comunió; capaç de llegir amb valentia la realitat tal i com és, amb els seus esforços i resistències, reconeixent els signes de generositat i bellesa del cor humà. Hi ha urgència de tornar a dur les comunitats cristianes a una nova «cultura vocacional». «És part encara d'aquesta cultura vocacional, la capacitat de somiar i pensar en gran, que l'astorament que permet apreciar la bellesa i triar-la pel seu valor intrínsec, ja que fa més bella i veritable vida» (Obra Pontifícia per a les Vocacions, *Noves vocacions per a una nova Europa* 8 de desembre de 1997, 13b).

Estimats germans i germanes, no us canseu de repetir-vos a vosaltres mateixos: «jo sóc una missió» i no només «jo tinc una missió». «Ens hem de reconèixer com marcats a foc per a la missió d'il·luminar, beneir, vivificar, sostenir, guarir, alliberar» (*Evangelii gaudium*, 273). Ser missió permanent requereix coratge, audàcia, imaginació i el desig d'anar més enllà, per anar més lluny. De fet, "Aixeca't, ves i no tinguis por" ha estat el tema del vostre Congrés. Això ens ajuda a recordar moltes històries de vocació, on el Senyor invita els cridats a sortir d'ells per tal de ser do per als altres; els confia una missió i els assegura: «No tinguis por, que jo sóc amb tu» (Is 41,10). Aquesta benedicció es torna ànim constant i apassionat per poder anar més enllà de les pors que clouen en un mateix i paralitzen el desig de bé. És bonic saber que el Senyor es fa càrrec de les nostres fragilitats, ens torna a redreçar per trobar, dia a dia, la paciència infinita de recomençar.

Sentim-nos moguts per l'Esperit Sant per trobar amb valentia noves formes per l'anunci de l'Evangeli de la vocació; a ser homes i dones que, com sentinelles (Sl 130,6), sàpiguen aprofitar els raigs de llum d'una nova albada, en una renovada experiència de fe i passió per l'Església i pel Regne de Déu. Que l'Esperit ens empenyi a ser capaços d'una paciència amable, que no tem els inevitables retards i resistències del cor humà.

Us asseguro la meva pregària; i, per favor, no us oblideu de resar per mi. Gràcies.